

kollektive aftaler mellem LO og Dansk Arbejdsgiverforening. Da vi samtidig står umiddelbart over for en omfattende strejke i den offentlige sektor, vil vi fremsætte forslag til en lovgivning også på dette område.

Det er imidlertid regeringens opfattelse, at vi ikke bør begrænse os til alene at løse de to konfliktpørgsmål. De to overenskomstforlængelser, vi fremsætter forslag om, vil give meget snævre rammer for lønstigninger i de næste to år. Vi mener derfor, at de to overenskomstforslag bør være led i en helhedsløsning, som skal sikre dels en betydelig tilbageholdenhed også fra andre samfundsgruppers side, dels en videreførelse af den stærke fremgang i produktion og beskæftigelse samt en mærkbar formindskelse af arbejdsløsheden, en fortsat forbedring af konkurrenceevnen, en afdæmpning af det private forbrug og et yderligere rentefald.

De beregninger, vi har ladet foretage, viser, at hvis der ikke sker en meget klar forbedring af konkurrenceevnen, vil vi ikke kunne sikre en blot nogenlunde tilfredsstillende udvikling på betalingsbalancen uden at gennemføre en finanspolitisk stramning, og den måtte have et omfang, som ville kvæle det opsving, der nu er i gang, og få arbejdsløsheden til at stige stærkt i de kommende år. Det finder regeringen ikke ville være en acceptabel løsning.

Det er derfor, regeringen foreslår, at de kollektive overenskomster på det private arbejdsmarked forlænges i to år. Der vil ske en forkortelse af den ugentlige arbejdstid med én time og lønkompensation i de sidste tre måneder af overenskomstperioden.

På normallønsområdet vil parterne kunne aftale ændringer inden for en ramme på 2 pct. i det første overenskomstår og 1,5 pct. i det andet overenskomstår.

På minimallønsområdet vil arbejdsgiverorganisationerne og virksomhederne være berettigede til at begrænse den samlede lønudvikling til 2 pct. af lønsummen det første år og 1,5 pct. det andet år.

Ændringer af tidlønninger m.v. vil kun kunne ske to gange i overenskomstperioden.